

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyně JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobkyně: **Tienet s. r. o.**
sídlem Hruškové Dvory 123, Jihlava
zastoupena daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. 29689/16/5300-22443-711513

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 10. 8. 2016 podala žalobkyně u Finančního úřadu pro Kraj Vysočina dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2015, ve kterém mimo jiné na řádce č. 1 vykázala základ daně -3 059 020 Kč a daň na výstupu -642 395 Kč.

Svůj postup odůvodnila přípisem ze dne 29. 9. 2015, v němž uváděla, že zdanitelné plnění uvedené na řádku č. 1 dodatečného daňového přiznání k DPH bylo sníženo na základě vystaveného opraveného daňového dokladu č. 1504011. Žalobkyně tento opravný daňový doklad vystavila s odůvodněním, že nebylo dodáno zboží a byla vystavena jen faktura, proto provedla opravu podle § 43 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).

2. Dne 7. 10. 2015 provedl správce daně v sídle žalobkyně místní šetření za účelem ověření správnosti, průkaznosti a úplnosti podaného dodatečného daňového přiznání k DPH. Vznikly mu pochybnosti o oprávněnosti žalobkyně postupovat podle § 43 zákona o DPH, a proto výzvou ze dne 12. 10. 2015, č. j. 1470719/15/2901-50521-708197, zahájil postup k odstranění pochybností.
3. Správce daně dospěl k závěru, že na předmětný případ nelze aplikovat § 43 zákona o DPH. Žalobkyně podle něj neodstranila pochybnosti specifikované ve výzvě k odstranění pochybností, neboť neprokázala, že daňový doklad byl vystaven v souladu s § 43 zákona o DPH. Správce daně vydal dne 26. 11. 2015 dodatečný platební výměr č. j. 1609361/15/2901-50521-708197, v němž neuznal dodatečně uplatněný nárok na odpočet ve výši -697 045 Kč a doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2015 ve výši 697 045 Kč.
4. Žalobkyně podala dne 28. 12. 2015 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně v podané žalobě popsala průběh dosavadního řízení před správními orgány a uvedla, že důvodem pro podání dodatečné daňové přiznání bylo snížení zdanitelného plnění na řádku 1 na základě vystaveného opraveného daňového dokladu č. 1504001.
6. Žalobkyně vystavila opravný daňový doklad z důvodu, že vystavila fakturu č. 15410003 na služby a zboží a na tuto fakturu uvedla DPH na výstupu se dnem zdanitelného plnění shodným se dnem vystavení faktury. Následně zjistila, že v případě zboží neznamená vystavení faktury samo o sobě, že na faktuře má být DPH. Po zjištění, že u zboží je zdanitelné plnění uskutečněno dnem dodání zboží a nikoliv dnem vystavení faktury, provedla opravu podle § 43 zákona o DPH. Snížila DPH u zboží, aby na faktuře zůstala DPH jen u služby, neboť zboží dodáno nebylo a byla jen vystavena faktura. Z důvodu nedodání zboží neměla být faktura vystavena s DPH na výstupu. K převzetí opraveného daňového dokladu odběratelem CVVI a. s. došlo 29. 7. 2015. Opravu podle § 43 zákona o DPH provedla žalobkyně v měsíci, ve kterém byla nesprávně vystavena faktura s DPH na výstupu.
7. Oprava neuskutečněného zdanitelného plnění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o DPH přichází v úvahu jen v případech popsaných v § 13 odst. 3 písm. d) zákona o DPH a při vrácení úplaty; tyto případy se žalobkyně netýkají. Neuskutečnění zdanitelného plnění pro nedodání zboží, byl-li vystaven daňový doklad, není řešitelný podle § 42 zákona o DPH, ale podle § 43 zákona o DPH. Ustanovení § 43 zákona o DPH upravuje opravu výše daně v jiných případech, které nejsou podchyceny postupem podle § 42 zákona o DPH. Žalobkyně neshledává důvod, proč by v jejím případě neuskutečnění zdanitelného plnění pro nedodání zboží nebylo možné aplikovat § 43 zákona. Opravný daňový doklad byl správně uplatněn v dodatečném daňovém přiznání k DPH za duben 2015, neboť § 43

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

odst. 1 zákona o DPH jiný postup nezná. Totéž vyplývá rovněž z důvodové zprávy k § 42 a § 43 zákona o DPH.

8. V projednávaném případě neměl být vystaven daňový doklad č. 15410003, neboť zboží nebylo dodáno. Došlo tedy k chybnému určení předmětu daně. Správce daně se mylí v tom, že na projednávaný lze aplikovat § 42 zákona o DPH. Dle pokynu Ministerstva financí se § 42 zákona o DPH uplatní jen v tam vyjmenovaných případech, zatímco § 43 zákona o DPH se uplatní ve všech ostatních případech, při nichž se omylem zvýšila daň, aniž by hrálo roli, zda se oprava týká i základu daně či nikoli. Na projednávaný případ dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 7 Afs 75/2012-47.
9. Zdanitelné plnění za zdaňovací období duben 2015 se neuskutečnilo pro nedodání zboží. Oprava proto musí být provedena za zdaňovací období duben 2015 a nikoliv za zdaňovací období červenec 2015, jak tvrdí správce daně s odkazem na § 42 odst. 3 písm. b) zákona o DPH. Žalobkyně postupovala správně, vystavila-li opravný daňový doklad za zdaňovací období duben 2015 podle § 43 zákona a následně podala dodatečné daňové přiznání za předmětné zdaňovací období. Tento názor podporuje i odpověď z Ministerstva financí ze dne 29. 3. 2016.
10. Žalovaný svůj názor, že se v projednávaném případě nejedná o dodání zboží, nýbrž o poskytnutí služby, žalobkyni nesdělil, čímž jí odňal právo se k tomuto novému názoru v odvolacím řízení vyjádřit. Popsaným způsobem prvoinstanční správce daně neargumentoval.
11. Na základě výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že zákon o dani z přidané hodnoty upravuje tři možné druhy oprav DPH, pro které platí odlišné podmínky.
13. Ustanovení § 42 zákona o DPH řeší případ, kdy došlo ke změně základu daně a výše daně v důsledku dodavatelsko-odběratelských vztahů nebo v případech vyplývajících z mechanismu DPH. Ustanovení § 43 zákona o DPH řeší opravu výše daně v jiných případech, zejména v důsledku původně chybného postupu plátce. Opravou dle § 43 zákona o DPH se řeší například situace, kdy bylo uskutečněno zdanitelné plnění, nedošlo k jeho zrušení či vrácení, ale daňový subjekt následně zjistil, že byla např. použita chybná sazba daně, zdanitelné plnění bylo témuž odběrateli vyfakturováno dvakrát apod.
14. V projednávaném případě došlo ze strany odběratele k odstoupení od smlouvy o dílo z důvodu nezískání dotace. Z písemností, které měl správce daně k dispozici a které jsou součástí spisového materiálu, vyplývá, že do data odstoupení od smluvního ujednání ze strany odběratele došlo k částečnému uskutečnění dodání plnění ze strany žalobkyně a že zboží bylo připraveno k dodání.
15. Žalovaný setrvává na názoru, že v posuzovaném případě oprava základu daně a výše daně byla zapříčiněna jednáním ze strany odběratele žalobkyně, resp. nastala situace dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, jak vyplývá z předložených důkazních prostředků. Nejednalo se o situaci podřaditelnou pod § 43 odst. 1 zákona o DPH, tj. že by došlo k přiznání daně v nesprávné výši.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

16. Žalobkyní zmiňovanou odpověď Ministerstva financí ze dne 29. 3. 2016 nelze pro daný případ použít, neboť skutečnosti v něm uvedené neodpovídají skutkovému stavu zjištěnému správcem daně.
17. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

18. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
19. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
20. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
21. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti.
22. Žalobkyně uzavřela dne 29. 4. 2015 smlouvu o dílo se společností CVVI a. s., jejímž předmětem byla dodávka ICT vybavení vývojového centra. Dne 30. 4. 2015 vystavila společnosti CVVI a. s. daňový doklad (fakturu) č. 1541003. Písemností ze dne 27. 7. 2015 nadepsanou jako „Podmíněné odstoupení od smlouvy“ společnost CVVI a. s. sdělila žalobkyni, že došlo k pozastavení projektu, proto podmíněně odstupuje od smlouvy. Požadovala po žalobkyni, aby část dodávky odebrala zpět a vystavila dobropis. Následně žalobkyně vystavila opravný daňový doklad č. 150400001, na kterém uvedla, že důvodem opravy je špatné určení data uskutečnění zdanitelného plnění a že předmět fakturace nebyl v plném rozsahu převzat. Z tohoto opravného daňového dokladu vyplývá, že došlo pouze k převzetí virtualizačního systému. Tento byl implementován na stávající servery společnosti CVVI a. s., což uvedla jednatelka žalobkyně při ústním jednání (protokol ze dne 7. 2. 2016, č. j. 32681416/2901-60563-704538). Rovněž žalobkyně v podané žalobě potvrdila, že předmět fakturace nebyl v plném rozsahu objednatelem převzat.
23. Stěžejní otázkou v projednávaném případě je posouzení, zda žalobkyně byla oprávněna provést opravu podle § 43 zákona o DPH, nebo byl na místě postup podle § 42 zákona o DPH, jak uváděly správní orgány.
24. Česká právní úprava daně z přidané hodnoty vychází ze Směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 12. 2006, o společném systému DPH. Pro způsoby provádění oprav DPH je stěžejní čl. 90 Směrnice, dle kterého „[j]e-li zaplacení ceny zrušeno nebo vypořádáno, je-li cena zcela nebo zčásti nezaplacena nebo je-li snížena po uskutečnění plnění, základ daně se přiměřeně sníží za podmínek stanovených členskými státy.“ Je tedy zřejmé, že Směrnice ponechává na členských státech, jakým způsobem nastaví možnost provádění oprav DPH.
25. Česká právní úprava upravuje tři možné druhy oprav DPH, pro které platí odlišné podmínky: 1. oprava základu daně a oprava výše daně dle § 42 zákona o DPH, 2. oprava výše daně v jiných případech podle § 43 zákona o DPH a 3. oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení dle § 44 zákona o DPH. Pro nyní projednávaný případ jsou určující § 42 § 43 zákona o DPH.
26. Podle § 42 odst. 1 zákona o DPH *plátce opraví základ daně a výši daně*
a) při zrušení nebo vrácení celého nebo části zdanitelného plnění,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

b) při snížení, popřípadě při zvýšení základu daně podle § 36 a 36a, ke kterému dojde po dni uskutečnění zdanitelného plnění,

c) při vrácení spotřební daně podle § 40 odst. 2,

d) pokud nedojde k dodání zboží podle § 13 odst. 3 písm. d),

e) při vrácení úplaty, ze které vznikla plátci ke dni jejího přijetí povinnost přiznat daň a jestliže se zdanitelné plnění neuskutečnilo, nebo

f) pokud byla úplata, ze které vznikla plátci ke dni jejího přijetí povinnost přiznat daň, použita na úhradu jiného plnění.

27. Z ustanovení § 42 odst. 3 písm. b) zákona o DPH dále vyplývá, že oprava základu daně a výše daně je samostatným zdanitelným plněním, které se považuje za uskutečněné nejpozději posledním dnem zdaňovacího období, ve kterém plátce opravou základu daně a výše daně snižuje daň na výstupu a osoba povinná k dani, právnická osoba nepovinná k dani, nebo identifikovaná osoba, pro kterou se původní plnění uskutečnilo nebo která poskytla úplatu, z níž vznikla povinnost přiznat daň, obdržela opravný daňový doklad.
28. Naopak podle § 43 odst. 1 zákona o DPH pokud plátce přiznal daň jinak, než stanoví tento zákon, a tím zvýšil daň na výstupu, je oprávněn provést opravu v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém byla nesprávně uplatněna daň.
29. Soud proto hodnotil, který z výše popsanych způsobů opravy základu daně a výše daně byl použitelný v případě žalobkyně.
30. Ustanovení § 42 zákona o DPH řeší opravu základu a výše daně v důsledku změny výše úplaty, ke které došlo až po uskutečnění plnění (srov. BRANDEJS, T., DRÁBOVÁ, M. a kol. *Zákon o dani z přidané hodnoty: komentář*. Praha: ASPI, 2010). Popsané ustanovení vymezuje případy, za jakých má plátce možnost provést opravu základu daně a tím i částky daně za zdanitelné plnění podle citovaného ustanovení, a stanoví podmínky, jak v takových případech opravu provést. Nejčastějším případem je zrušení nebo vrácení zdanitelného plnění, např. vrácení zboží z důvodu špatné kvality, nedodržení sjednaných podmínek, odstoupení od smlouvy apod. Obecně se tedy vždy jedná o případy, kdy oprava základu daně má za následek snížení daně na výstupu a tedy i snížení daňové povinnosti plátce, který uskutečnil zdanitelné plnění (srov. důvodová zpráva k zákonu o DPH, sněmovní tisk č. 496, 4. volební období, 2002 – 2006, dostupná na digitálním repozitáři www.psp.cz).
31. Oproti tomu ustanovení § 43 zákona o DPH řeší situace, kdy dochází k opravě základu a výše daně v důsledku chybného postupu plátce daně (např. chybné určení místa plnění, předmětu daně, základu daně apod.). Zatímco § 42 zákona o DPH dopadá na situace, kdy u původního plnění proběhlo vše podle zákona a následně došlo ke změně hodnoty původního plnění (vrácení zboží, splnění obchodních podmínek kontraktu, odstoupení od smlouvy apod.), podle § 43 zákona o DPH se postupuje tehdy, přiznal-li plátce daň jinak, než stanoví zákon.
32. Odborná literatura k výkladu § 42 a § 43 zákona o DPH uvádí, že „základ daně a daň by neměly být opravovány dle § 42 v případě, kdy zdanitelné plnění bylo uskutečněno, nedošlo k jeho zrušení či vrácení, ale plátce následně zjistil, že byla např. použita chybná sazba, zdanitelné plnění bylo témuž odběrateli vyfakturováno dvakrát, daňový doklad na dodané zboží byl vystaven na špatného odběratele apod. Tuto situaci plátce může/musí řešit opravou podle § 43,

případně dle § 141 daňového řádu. “Institut opravy základu a výše daně, jehož důsledkem je jejich snížení, lze uplatnit z důvodů uvedených v § 42 pouze v případě, že se „zdanitelné plnění dříve uskutečnilo. To vyplývá z textu zákona jednoznačně. Není jej tedy možné využít v případech, kdy k plnění vůbec nedošlo (například byl omylem vystaven daňový doklad týkající se jednoho plnění dvěma odběratelům apod.).“ (srov. opus cit. výše; komentář k § 42).

33. Rozdíl v § 42 a § 43 zákona o DPH lze spatřovat rovněž v tom, že oprava základu daně a výše daně podle § 42 zákona o DPH je samostatným zdanitelným plněním (viz § 42 odst. 3 zákona), kdežto opravu podle § 43 zákona o DPH provádí plátce v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém byla daň nesprávně uplatněna (viz § 43 odst. 1 zákona).
34. Výkladem ustanovení § 42, resp. § 43 zákona o DPH se věnuje i judikatura správních soudů. Vyplývá z ní, že oprava základu daně a výše daně podle § 42 zákona o DPH je samostatným zdanitelným plněním, které se považuje za uskutečněné ve zdaňovacím období, v němž byl daňový dobropis doručen plátcí, pro kterého se uskutečnilo zdanitelné plnění (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2011, č. j. 8 Ca 5/2008-30). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2013, č. j. 9 Afs 40/2013-31, konstatoval, že § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH umožňující plátcí daně opravit výši daně při zrušení nebo vrácení celého nebo části zdanitelného plnění je „možné aplikovat i na případy odstoupení od smlouvy, pokud tomu odpovídají okolnosti případu.“ V rozsudku ze dne 8. 11. 2012, č. j. 7 Afs 75/2012-47, na který odkazuje žalobkyně v podané žalobě, Nejvyšší správní soud hodnotil situaci, kdy byl dodavatelem vystaven pro odběratele opravný daňový doklad na plnění dodané na základě neplatné smlouvy. Ačkoliv byla smlouva neplatná, původní plnění bylo odběrateli dodáno, tj. slovy § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH nebylo původní plnění zrušeno nebo vráceno. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku č. j. 7 Afs 75/2012-47 konstatoval, že k uskutečnění původního poskytnutí služby podle smlouvy došlo a plátce daně tedy byl povinen prokázat, že došlo ke zrušení nebo vrácení celého nebo části zdanitelného plnění. Z uvedeného rozsudku tak vyplývá závěr, že postup plátce daně případě řešeném Nejvyšším správním soudem byl v pořádku potud, že postupoval podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, nikoliv podle § 43 zákona o DPH; nebylo ovšem prokázáno naplnění podmínek dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH.
35. Z výše uvedeného vyplývá, že základní rozdíl mezi opravou podle § 42 a 43 zákona o DPH je ten, že podle § 42 zákona o DPH postupuje plátce daně v případě změny základu a výše daně z důvodů vyplývajících z dodavatelsko-odběratelských vztahů, přičemž se jedná se o situace vzniklé až po podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období. Oproti tomu podle § 43 zákona o DPH postupuje plátce daně tehdy, byla-li daň od počátku uplatněna chybně (např. plátce daně po uskutečnění zdanitelného plnění zjistil, že uplatnil špatnou sazbu daně); v těchto případech jde o nápravu chyby vzniklé před či při podání daňového přiznání.
36. V projednávané věci je z popsaného skutkového stavu (viz bod 22 shora) zřejmé, že se zdanitelné plnění mezi žalobkyní a odběratelem CVVI a. s. v plném rozsahu neuskutečnilo z důvodů odstoupení od smlouvy společností CVVI a. s. Došlo k převzetí virtualizačního systému; ostatní položky uvedené na daňovém dokladu č. 1541003 nebyly odběrateli dodány. Není tedy sporu o tom, že část plnění byla žalobkyní dodána.

37. V případě, kdy k opravě základu daně a výše daně dojde z důvodů vyplývajících z dodavatelsko-odběratelských vztahů, jež se vyskytnou až *ex post* (po podání daňového priznání za duben 2015), je na místě postupovat podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH. Projednávaný případ nelze podřadit pod § 43 zákona o DPH. Správní orgány tedy správně uzavřely, že v daném případě nepřicházela v úvahu oprava základu a výše daně podle § 43 zákona o DPH, ale že měla žalobkyně postupovat podle § 42 zákona.
38. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vysvětlil, že právní otázka posuzovaná v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 75/2012 – 47 není totožná s nyní projednávaným případem (k tomu viz bod 34 tohoto rozsudku). V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že by přicházela v úvahu oprava výše daně podle § 42 zákona o DPH, nicméně konstatoval, že nebylo prokázáno naplnění podmínek specifikovaných v předmětném ustanovení. Žalobkyně z uvedeného rozsudku vyvodila nesprávné závěry, neboť ze závěrů Nejvyššího správního soudu nijak nevyplývá, že by se na věc žalobkyně měl vztahovat § 43 zákona o DPH.
39. Odkaz žalobkyně na výklad Ministerstva financí ze dne 29. 3. 2016, v níž ministerstvo odpovědělo na dotaz žalobkyně ze dne 13. 3. 2016, neshledal soud přílehlavý. Skutkový stav popisovaný žalobkyní v dotazu není odrazem skutkového stavu vyplývajícího z předloženého správního spisu. Žalobkyně v žádosti o výklad deklarovala, že v jejím případě nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění (k dodání zboží). Ze správního spisu je ovšem patrné, že část zboží (virtualizační systém) byla odběrateli dodána a část fakturované částky byla uhrazena. Odpověď Ministerstva financí tak nelze vztáhnout na případ žalobkyně. Ani pokud by byl výklad ministerstva v dané věci použitelný, nebyl by právní názor Ministerstva financí pro soud závazný, neboť právní otázky si soud posuzuje sám. K listině ze dne 10. 2. 2016 přiložené k žalobě (příloha č. 5 žaloby), jejímž předmětem je žádost žalobkyně o výklad adresovaná Generálnímu finančnímu ředitelství, soud uvádí, že tato listina není součástí předloženého správního spisu (ten obsahuje toliko totožnou žádost, ovšem adresovanou Ministerstvu financí). Dokazování touto listinou soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť dospěl k závěru, že věc lze posoudit na základě předloženého správního spisu.
40. K námitce, že se jednalo o dodání zboží, nikoliv poskytnutí služby, soud uvádí následující. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí zdůrazňoval, že podle smlouvy o dílo došlo k poskytnutí jednoho komplexního plnění a že charakteristický prvek plnění představovala činnost spočívající v IT vybavení vývojového centra, tedy poskytnutí služby. Naproti tomu žalobkyně plnění považovala za dodání zboží. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že předmět smlouvy o dílo představoval jedno komplexní plnění, z něhož část byla plněna (viz bod 21 rozsudku). Postrádá významu blíže hodnotit, zda se jednalo o plnění s převládajícím prvkem dodání zboží či poskytnutí služby, neboť tato otázka je z pohledu uplatnění § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH irelevantní.
41. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že ji žalovaný neseznámil se svým názorem, že se nejedná o dodání zboží, ale o poskytnutí služby. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval odvolací námitkou, že faktura č. 15410003 byla vystavena na dodání zboží a poskytnutí služby. Reagoval tak na argumentaci žalobkyně uplatněnou v odvolání. Zásadní v dané věci je, že jak finanční úřad, tak žalovaný shodně konstatovali, že v daném případě nebylo možné postupovat podle § 43 zákona o DPH. K tomuto závěru se žalobkyně nepochybně mohla vyjádřit již v podaném odvolání.

42. Soud tak uzavírá, že správní orgány správně posoudily skutkový stav věci a v souladu se zákonem konstatovaly, že žalobkyně nebyla oprávněna provést opravu základu daně a výše daně podle § 43 zákona o DPH, neboť v daném případě byl na místě postup podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o DPH.

V. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. března 2019

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.